

EDITURA PARALELA 45

A V A N P O S T

Proza

Redactare: Ștefan Manasia
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Laurențiu Midvichi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MATEI, DAN

Galben electric : roman / Dan Matei. - Pitești : Paralela 45, 2018

ISBN 978-973-47-2859-6

821.135.1

Copyright © Editura Paralela 45, 2018

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar
conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparelela45.ro

DAN MATEI

galben electric

roman

EDITURA PARALELA 45

Editura Paralela 45

Cuprins

- Cap. 1. Lămâiță / 11
- Cap. 2. Bolnava / 23
- Cap. 3. Opt și-o iapă, și-un urs, atâta / 40
- Cap. 4. Liv Taylor / 46
- Cap. 5. Bookfest / 65
- Cap. 6. Viitorul patriei / 72
- Cap. 7. Zăganul / 94
- Cap. 8. Nașul / 102
- Cap. 9. Două cozi / 112
- Cap. 10. Dilema cumpărătorului avizat / 129
- Cap. 11. La mall / 145
- Cap. 12. Spre Bug / 165
- Cap. 13. La mal / 170
- Cap. 14. Breaking news / 176
- Cap. 15. Morga / 190
- Cap. 16. Finalul de final / 198

Cap. 2

Bolnava

Apă îmbuteliată în sticle de jumătate, plată sau cu adaos de CO₂, și oameni defecti, în șir indian, tăcuți. Neașteptat de tăcuți. Parcă în fața ușii culoarul brusc se îngustează, pereții – parte a unui compactor îmbibat cu formol. Oameni bolnavi, tăcuți, de parcă s-ar fi văietat acasă, fix înainte de plecare, să nu cumva să-i scape aici pe coridor, în acest deșert fără nisip, puturos, alergic. Doar apa îmbuteliată îi răcorește, pare să-i țină în viață.

Se știau de mult, de prin liceu, nu au fost cei mai buni prieteni, tovarăși, discutau în șoaptă, urmăriți de acești indieni tăcuți, palizi.

— Părinte... Se vedea de la o poștă că tânărul medic era încurcat, chiar puțin deranjat. Bătea cu două degete în buzunarul halatului, cârcotașii ar fi zis că verifică dacă plicul, cu banii primiți de la un pacient, mai era acolo. (Era ticul nervos al omului, ce tura vura, peste tot numai răutate. Să trecem mai departe.)

— Zi-mi, te rog, ca întotdeauna, Radu, ne știm de o viață întreagă. (Pare un sclifosit, un simandicos individul ăsta în haine

preoțești, de altfel personaj de seamă în toată țărășenia. Autorul i-a găsit imediat scuză.)

Culoarele ce păreau nesfârșite, mirosul de boală, de spital, albul ce se prăvălea ca un bulgăre uriaș pe coada retinei îl scoteau din ritmul lui, îl blegeau, vorbea ca o bibliotecară.

— Situația nu e deloc roz. Oboseala sau pierderea energiei aproape zilnic, sentimentele de vinovăție și inutilitate, tulburările de concentrare, incapacitatea de a lua decizii, hipersomnia, diminuarea interesului și a plăcerii pentru aproape toate activitățile zilnice, câștigul în greutate sunt, dragul meu, simptome, s-a declanșat o depresie majoră...

(pauză suficient de lungă ca un copilăș să se oprească în dreptul lor, să-i fixeze cu privirea și să se scobească în nas, chiar tacticos)

— Vrei să spui că e nebună? (Hopa! A schimbat tonul, e chiar arțăgos.)

— Cine e nebună, nene?

— Taci din gură, mucoșule!

Puștiul o luă la fugă:

— Mami, mami, popa ăla mă făcu mucoș, mami, nu e așa că e un rău?

— Domne, domne, ce-mi rezezi copilul?! O mamă supraponderală intrase în exercițiul funcțiunii. (Purul adevăr e că șuncile curgeau pe ea, iar mirosul de parfum ieftin turnat în neștire pe țoalele vapoase te scârbea direct, asta dacă rezistaseși prezenței vizuale.)

— Hai, cucoană, ne lași? Doctorul i-aruncă o privire tăioasă ca lama unui bisturiu. (Bine că nu era ca lama unui satâr de bucătărie, unul Miracle Blade, de la teleshoping teve, garantată pe viață, una ce taie și cuie.)

Doamna (batoza) se opri descumpănită. Posesorul halatului alb, vraciul, nu o lăasă să-și revină:

— Sunteți pacienta mea?

— Da, da... Da, dom' doctor, știți cum sunt copiii mici. Mă scuzați!

(Pacificatorul, dintr-o parte, așa cam de la un kilometru distanță, chiar semăna cu Marcel Iureș, o ignoră superior. Zâmbi. Dantură impecabilă, de Hollywood.)

— Deci, Radule..., poftim cartea de vizită a profesorului. Îi spui că te-am trimis eu. Strânse cu căldură mâna fostului său coleg. Ne mai vedem...

Preotul, gânditor, îl urmări cum se îndepărtează, cum trece printre indieni, tăcut, un șaman modern, arogant, ce răspunde în doi peri la saluturi. Nu se uită nici în stânga, nici în dreapta, de parcă lumea de dincolo de ușa albă, cu numele propriu pe ea, l-ar absorbi ca un uriaș aspirator. Închise ochii simultan cu ușa. Parcă nu mai avea aer. Parcă ar fi devenit claustrofob. Deschise o fereastră și-și scoase, de la șold în sus, tot corpul în afară... Dacă s-ar lăsa să cadă?

Hemoragie intraventriculară cu dilatație și în parenchim. Grave dizabilități în caz de supraviețuire. Nu va fi în stare să-și recunoască mama. Țintuit la pat. Vorbeau despre copilul lui. Despre fiul lui. Cum de nu a surzit.

Dacă s-ar lăsa să cadă? E sigur că i s-ar închide porțile cerului, l-ar îngropa la marginea cimitirului. Dacă el nu mai are nădejde, ce pretenții să aibă la muritorii de rând?

(A se înțelege fără dubiu și fără alte interpretări că popa l-a urmărit pe doctor ca prostul și apoi s-a gândit să se sinucidă, ce atâtea panseluțe?!)

— Domnule, ce faceți? Închideți geamul, se face curent, aici e...

El reveni pe culoar, palid, gata să cadă din picioare.

Cap. 4

Liv Taylor

E dezordine, o dezordine cumva voluntară. O femeie tânără își privește chipul în oglindă. Umbra unei păsări în zbor prin dreptul ferestrei o linge pe obraz. Nu bagă de seamă. De mult nu mai opune o minimă rezistență trecutului, ca pe-un ecran ultra HD se repetă scene și scenete ale vieții comune cu un bărbat. Ce chestie!, e omul nostru, popa, puțin mai tânăr.

Sunt muierea asta ce se chiorăște în oglindă și mă ocup ca toate muierele cu vise și cu trecut. Visele noastre ne fac diferiți, așa m-am gândit eu, nu am citit pe undeva. Nu se poate spune că aș fi o mare visătoare. De obicei nu visez. De o săptămână m-am pricopsit cu un vis ciudat. Noapte de noapte se repetă, miercuri și vineri chiar de două ori. L-am notat în agendă, vreau să-l trimit pe email unei foste colege care a terminat psihologia. Din liceu mă înnebunea cu Freud. Visul meu: (am un sentiment de mândrie maternă)

E frig. Dar mi-e bine. Mi se pare ciudat, la meteo au anunțat caniculă. Zăpada e de trei palme, curată, strălucitoare. Zăpadă. Mă gândesc că sub albul ăla, sub toată splendoarea, e atât de mult gunoi, insule plutitoare de peturi și leșuri umane. Mă scutur. Îmi

închei ultimul nasture al hainei de blană. Sunt sigură că sunt înfășurată într-un animal mort, dar asta nu mă dezgustă. Sunt mulțumită. Mă uit în stânga, în dreaptă cu gândul ca nu cumva să mă vadă așa înțolită vreo colegă de mitinguri, de la Salvați Roșia Montană sau de la cele anti exploatarea gazelor de șist. Ele sunt ecologiste, nu ar înțelege o femeie cu o haină superbă de vulpe argintie. Pe bancă, lângă mine, doi oameni de zăpadă, ciudați, un el și o ea, gură în gură, mâinile într-o poziție nefirească, palmele pe pieptul celuilalt, parcă s-ar împinge, să se dezlipească. Felinarul pâlpâie, nu sunt nici găngăanii, nici fulgi. Acum privesc spre câmp. În mijlocul troienelor e o ușă deschisă, metalică. O ușă fără casă, o ușă fără ziduri. O ușă ce respiră aburi calzi. Cred că a lăsat-o cineva în dreptul unui canal prin care trec conducte de apă caldă. Mă ridic, nu am îndoieli, e o ușă ce mă așteaptă, miroase a igrasie, a subsol, în nări praf de vată sticloasă. Am trecut pragul. Imediat s-a închis. O mână invizibilă a tras și zăvorul. Din cauza aburilor, pentru o secundă îmi place să cred că sunt pe malul Tamisei, aud valuri, și sigur pe aproape trece un marfar. Apoi de parcă s-a schimbat un diapozitiv, pe cearșaf au apărut flori de iasomie și gălbenele. Câteva rândunele își fac cuibul într-un balcon. Școlari traversează o trecere de pietoni. Trena rochiei de mireasă mi s-a agățat într-un cui sau într-o bucată de sârmă. Mă aplec și cu coada ochiului surprind, ca o cameră de supraveghere, un bărbat mascat. Tresar, dar nu mă trezesc. Mă intrigă toată povestea cu rochia de mireasă. Sunt preocupată. Construiesc un silogism neașteptat pentru o tipă ca mine, cam tută. Eu și un el (nedefinibil, poate tipul cu masca) ne uităm la filme vechi de telecinematecă. Îi plac. Îi place și muzica veche. Și vinul vechi. E și nostalgic, fostele iubiri au un aer aparte (de parcă m-ar interesa). Eu, iubita cea nouă, nu am altceva de făcut: să aștept să devin cea veche. Deducție de detectiv

specializat în fotografierea soților infideli în compania amantelor. Parcă și văd declanșând blițul aparatului de fotografiat. Concluzia mă scoate din rochia de mireasă, mă lasă în bikini, topless. *Dacă eu sunt cea veche?* Sfârcurile mi s-au întărit, tălpile mi se afundă în nisip, un nisip mișcător. Nuuu! Nuuu! Nuuu! Undeva la doi pași un ciob de oglindă. Mă văd, sunt spoită cu ruj, fardată excesiv. Sunt bătrână, urâtă și ieftină. Nuuu! Nuuu!

Mă trezesc și plâng. Am devenit o smiorcăită. Întotdeauna reacționez ca o nenorocită ce a fost prinsă în pat cu amantul:

— *Stai, dragule, să-ți explic.*

Mi-am găsit mereu scuze. La asta mă pricep, la scuze. Apoi nu mai adorm, aud mișcându-se gândacii de bucătărie și mereu nu am la îndemână vreun papuc, și nici o mână lungă să ajung la întrepupător. Să fac lumină. Ar fi trebuit să fiu o femeie „autentică“, ca o marcă de blugi. Am un mod ciudat de a gândi, așa spun toți, că sunt enervantă și prea o dau la întors. Ar fi trebuit să mă fi măritat până la vârsta asta, dar dacă nu am găsit un bou care să mă ia, parcă ar fi vina mea. Dar ai o mulțime de pretendenți, băieți de băieți care și mâine te-ar lua de nevastă. Și eu ce să fac cu ei? La un moment dat sexul va însemna prea puțin, o să fiu cel mult o gospodină (de parcă asta ar fi ceva rău), poate până la urmă nu asta ar fi cel mai crunt lucru care mi s-ar putea întâmpla. Dar uită-te la ei, sunt doar niște maimuțoi în călduri, eu cu cine o să vorbesc, tot cu tine, oglindă, oglinjoară? Mă țeșal de parcă aș fi o iapă, mie nu-mi place de mine, doamne ce frumoasă ești!, parcă ai fi actrița aia, americană, din *Armagedon*, nu a jucat și-n *Stăpânul inelului*?..., Liv Taylor o cheamă, idiotilor, cinefililor amatori! Morții mă-sii! Și-a găsit și aia să semene cu mine. Nu știi... azi o să-mi dau demisia, m-am săturat, patru ani de facultă, plus unul jumate de master, pentru ce? Pentru un ghișeu de bancă. Îmi ajunge, și așa am